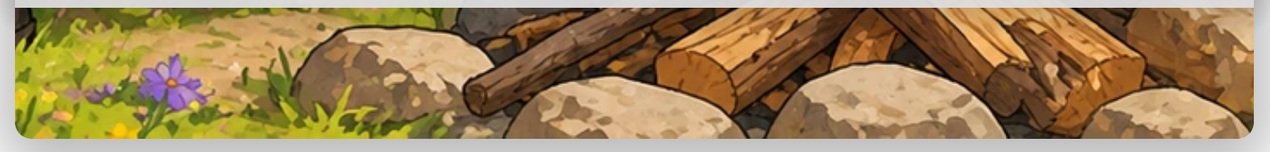

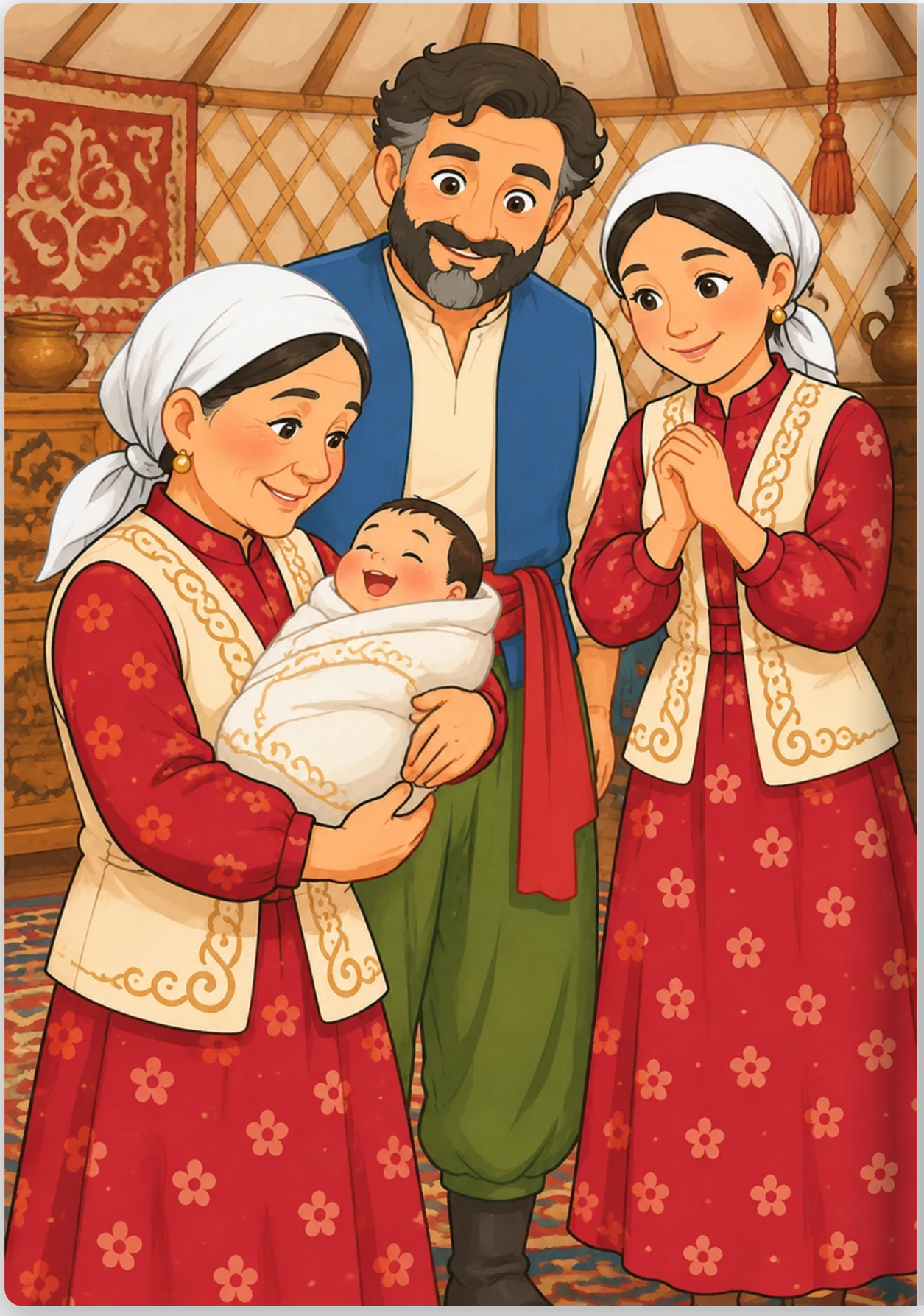
Үшқоңырдың ұланы

Danira Nigmanova

Іле Алатауының асқар шыңдары мен жасыл жайлаулары күн нұрына бөленіп тұр. Осы әсем табиғат аясында Үшқоңырдың кең жазығы жатыр, ол жерде киіз үйлер тігіліп, көшпелі өмірдің тынысы сезіледі.

Әбіш пен Әлжанның шаңырағында қуаныш орнады, көптен күткен сәби дүниеге келді. Ақ жаулықты әжесі сәбиді қолына алып, оған Нұрсұлтан деп ат қойды.

Анасы Әлжан кішкентай Нұрсұлтанға халық әндерін айтып, ұлттық дәстүрлер мен салт-ғұрыптарды үйретеді. Бұл әсерлі сәттер баланың жүрегіне туған жерге деген сүйіспеншілік ұялатады.

Соғыс жылдары мен одан кейінгі қиын кезеңге қарамастан, отбасы бір-біріне қолдау көрсетіп, тату-тәтті өмір сүреді. Әке мен ананың мейірлі жүздері баланың жадында мәңгілікке сақталып қалды.

Нұрсұлтан әкесінің бір сәт те бос отырмайтынын көріп, оған әрқашан көмектесуге асығады. Олар алма бағында жұмыс істеп, картоп өсіріп, бірге еңбек етеді.

Жас бала әкесімен бірге тауға шығып, жазғы шөп шабу жұмыстарына қатысады. Алатаудың таза ауасы мен табиғаттың сұлулығы оны еңбекке баулиды.

Бір күні Әбіш үйге жер аударылған балқар отбасын ертіп келеді. Назарбаевтар отбасы оларды бауырына басып, өз шаңырағынан пана береді.

Үй ішінде ешкім ұлтқа немесе тілге бөлінген жоқ, барлығы бір отбасындай тату өмір сүрді. Әбіш балқарлармен тез тіл табысып, олардың тілін де үйреніп алады.

Нұрсұлтан үлкендердің бұл қонақжайлылығы мен мейірімділігін көріп өседі. Бұл оқиға оның санасына адамгершілік пен бауырмалдық ұғымдарын терең сіңіреді.

Алатаудың ақбас шыңдары мен кең жайлауында өскен баланың балалық шағы осындай өнегелі істермен өтеді. Бұл өмір жолы болашақ тұлғаның қалыптасуына негіз болады.